

Sygn. akt III AUa 1099/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska (spr.)
Protokolant:	Artur Lichota

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2012 r. w Gdańsku

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji G. K.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt IV U 903/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1099/12

UZASADNIENIE

G. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 29.09.2011 r. ustalającej kapitał początkowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wysokości 57.479,18.

Wnioskodawca zarzucił przedmiotowej decyzji, iż do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy nie uwzględnił wynagrodzenia z lat 1990-1994 na podstawie list płac składanych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

G. K. urodził się (...)r.

G. K. w dniu 10.10.1990 r. zawiązał jednoosobową spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą we W.. G. K. był nie tylko jedynym wspólnikiem (udziałowcem) w/w spółki, ale również jej dyrektorem i prezesem zarządu. Spółka zatrudniała na podstawie umowy o pracę J. K. (1) - księgowy i A. M. (1) - prawnika. Od grudnia 1996 r. Spółka rozliczała się z ZUS-em na bezimiennych deklaracjach. W okresie od dnia 01.12.1990 r. do dnia 30.06.1996 r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. nie odprowadziła składek na ubezpieczenie społeczne G. K.. Konto pracownicze było czynne od grudnia 1990 r., jednakże na deklaracji za miesiąc grudzień 1990 r. G. K. nie figuruje jako pracownik. G. K. po raz pierwszy występuje na deklaracji rozliczeniowej za wrzesień 1994 r. bez podania daty zatrudnienia. Na deklaracjach od października 1994 r. do stycznia 1995 r. wykazano chorobę, nie podając podstawy wymiaru składek. W deklaracjach od lutego 1995 r. do marca 1995 r. podano okres przerwy bez podania przyczyny (brak podstaw wymiaru składek). Na deklaracjach od kwietnia 1995 r. do końca czerwca 1995 r. podany został urlop bezpłatny. Decyzją z dnia 22.08.1995 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyłączył z dniem 01.07.1995 r. G. K. spod ubezpieczenia pracowniczego z uwagi na niespełnienie warunków do podlegania temu ubezpieczeniu. Decyzją z dnia 09.02.2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31.08.2004 r. Do podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. we W., ponieważ dokumentacja ubezpieczeniowa nie potwierdzała okresu ubezpieczenia.

W dniu 20.06.2006 r. G. K. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. o ustalenie kapitału początkowego.

Decyzją z dnia 29.09.2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 606,05 zł. W trakcie postępowania wnioskodawcy zaliczono 14 lat, 9 miesięcy, 1 dzień okresów składkowych. Kapitał początkowy dla wnioskodawcy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 57.479,18. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne uzyskiwane w okresie od 01.01.1980 r. do 31.12.1989 r. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego dla powoda wynosi 54,19 %. Współczynnik ten służy do obliczenia 24 % kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Obliczenie wartości kapitału początkowego widnieje w pkt. IV decyzji i przedstawia się następująco:

$293,01 \text{ zł} \times 54,19\% = 158,78 \text{ zł}$ (177m-cy składkowych $\times 1,3\%$): $12 \times 606,05 \text{ zł}$ podst. wymiaru) = 116,24 zł razem: 275,02 zł ; $275,02 \text{ zł} \times 209 \text{ m-cy} = 57 479,18 \text{ zł}$.

Do ustalenia kapitału organ nie uwzględnił okresu od 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r., ponieważ za ten okres nie opłacono składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia w PPUH (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone przez organ rentowy, jak również znajdujące się w aktach sprawy V U 3366/95 i V U 2337/04, albowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności. Dokonując ustaleń powyższego w sprawie stanu faktycznego Sąd w szczególności oparł się na piśmie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 grudnia 2003 r. Dokument ten jest źródłem wiedzy o stanie konta ubezpieczeniowego wnioskodawcy, a w szczególności o jego historii w okresie od 1990 r. do 1996 r. Powyższy dokument nie nosi cech podrobienia, przerobienia, które mogłyby podważyć jego wiarygodność i zdyskwalifikować jako podstawę

stanu faktycznego przedmiotowej sprawy.

Dokonując ustalenia stanu faktycznego Sąd Okręgowy pominął dowód z zeznań świadka A. M. (1), albowiem świadek nie posiadał wiedzy na temat wysokości zarobków uzyskiwanych przez wnioskodawcę, z tego względu zeznania świadka nie mogły stać się podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Wiedzy na temat wysokości uzyskiwanych przez G. K. zarobków w okresie od 1990-1996 nie posiadał również świadek J. K. (1), który w (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. pełnił stanowisko księgowego. Zeznania świadka potwierdziły wnioski wynikające z pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18.12.2003 r., w szczególności, iż konto pracownicze spółki (...) było czynne od 1990 r. i że spółka składała do organu rentowego deklaracje bezimiennie i w tym zakresie zeznania świadka stały się podstawą ustaleń faktycznych, gdyż ich treść nie odbiegała od treści pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18.12.2003 r.

Sąd I instancji wskazał, iż ustawodawca wprowadzając w życie ustawę z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w art. 173 ust. 1, art. 174 ust. 1 - 3 ustanowił obowiązek ustalenia kapitału początkowego dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nie składkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nie składkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

Zgodnie z przepisem art. 15 ust. 3 do podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1 i 2, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, a także wartość rekompensaty pieniężnej ustaloną zgodnie z pkt 3 załącznika do ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego nie podwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Do podstawy wymiaru wlicza się również kwoty zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków szkoleniowych lub stypendiów wypłaconych z Funduszu Pracy za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem ust. 3 a.

Kwestią sporną między stronami w niniejszej sprawie była kwestia uwzględnienia do ustalenia kapitału początkowego wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r. w PPUH (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

Możliwość uznania, że wskazany okres wpływa na wysokość hipotecznej emerytury ustalonej na dzień 1 stycznia 1999 r. istnieje tylko wtedy, gdy okres ten można zakwalifikować do jednego z okresów wymienionych w art. 6 i 7 ustawy o e.r. FUS (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 11 marca 2005 r., III AUa 1380/04, Lex nr 166814). Bezspornie wnioskodawca jako jedyny wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością był osobą prowadzącą działalność gospodarczą i jego ubezpieczenie społeczne - obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne z tego tytułu regulowała ustawa z dnia 18.12.1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin, nie zaś obowiązująca wówczas ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Jak wynika z pisma Zakładu ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 grudnia 2003 r., konto pracownicze PPUH (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. było czynne od grudnia 1990 r., jednakże na deklaracji za miesiąc grudzień 1990 r. G. K. nie figuruje jako pracownik. Sąd I instancji podkreślił, iż G. K. po raz pierwszy występuje na deklaracji rozliczeniowej za wrzesień 1994 r. bez podania daty zatrudnienia. Na deklaracjach od października 1994 r. do stycznia 1995 r. wykazano chorobę, nie podając podstawy wymiaru składek. W deklaracjach od lutego 1995 r. do marca 1995 podano

okres przerwy bez podania przyczyny (brak podstaw wymiaru składek). Na deklaracjach od kwietnia 1995 r. do końca czerwca 1995 r. podany został urlop bezpłatny. Z powyższego wynika zatem, iż dokumentacja ubezpieczeniowa PPUH (...) Sp. z o.o. we W. nie potwierdzała okresu ubezpieczenia pracowniczego G. K.. Brak jest natomiast w materiale dowodowym sprawy jakiegokolwiek wzmianki o tym, iż G. K. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w spornym okresie odprowadzał z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne. Z procesowego punktu widzenia ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zatem wnioskodawca winien był w trakcie procesu wykazać, iż od kwot uzyskanego wynagrodzenia odprowadził należne składki na ubezpieczenie społeczne. Niniejszemu obowiązкови G. K. nie sprostał.

Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, iż wskazany okres od 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r. nie wpływa na wysokość hipotecznej emerytury G. K. ustalonej na dzień 1 stycznia 1999 r. gdyż nie można zakwalifikować tego okresu do jednego z okresów wymienionych w art. 6 i 7 ustawy o e.r. FUS.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, iż decyzją z dnia 29.09.2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. prawidłowo ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego dla G. K., przyjmując do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne uzyskiwane w okresie od 01.01.1980 r. do 31.12.1989 r. i nie uwzględniając okresu od 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r., ponieważ za ten okres nie opłacono składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia w PPUH (...) sp. z o.o. z siedzibą we W..

W związku z powyższym, Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, zarzucając

- naruszenie prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 233 § 1 k.p.c. wskutek nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy i przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, ze względu na przyjęcie, że powód nie udowodnił swojego okresu zatrudnienia w Spółce (...) w okresie 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r. i odprowadzania w tym okresie składek na ubezpieczenie społeczne;
- naruszenie prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 217 § 2 k.p.c. wskutek pominięcia dowodów z zeznań świadków A. M. oraz J. K. i przyjęcie że Spółka (...) nie odprowadzała za powoda składek na ubezpieczenie społeczne oraz całkowite danie wiary pismom przedstawionym przez zainteresowanego w sprawie pozwanego;
- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i zastosowanie art. 6 i 7 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez nie uwzględnienie wszystkich okresów, za który zostały opłacone składki przez powoda.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie okresów zatrudnienia powoda w Spółce (...) od 1.12.1990 do 30.06.1996r. oraz zasądzenie kosztów procesu, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że z zeznań powołanych w sprawie świadków wynika w sposób jednoznaczny, że powód w okresie od 1.12.1990 r. do 30.06.1996 r. był zatrudniony w Spółce (...)na podstawie umowy o pracę i że odprowadzane były w tym okresie składki na ubezpieczenie społeczne. Bez znaczenia w tym kontekście pozostaje okoliczność, że powód był jedynym wspólnikiem Spółki (...), co nie jest tożsamym z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, której obowiązek odprowadzania składek regulowały inne przepisy.

Rozliczenia z ZUS następowały w oparciu o deklaracje bezimiennie, a konto pracownicze było czynne od grudnia 1990 r. W tym kontekście istotne pozostaje ustalenie Sądu, że nazwisko powoda widnieje na deklaracjach składanych od września 1994 r. brak jest jedynie wskazania daty zatrudnienia. Powód stoi na stanowisku, że braki w dokumentacji ZUS, w szczególności w prowadzeniu indywidualnych kont, nie mogą stanowić o pominięcia i odmowie wiarygodności

innym dowodom zgromadzonym w sprawie, przy praktycznie niespornym ustaleniu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Gdyby zaistniała sytuacja, którą sugeruje ZUS w swoich pismach, to z czysto pragmatycznego punktu widzenia winno być wszczęte przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne mające na celu wyegzekwowanie zaległości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy okazała się bezzasadna.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość kapitału początkowego G. K., a konkretnie możliwość uwzględnienia do jego ustalenia okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 grudnia 1990 r. do 30 czerwca 1996 r. w PPHU (...) sp. z o.o. we W..

W ocenie Sądu Apelacyjnego, we wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające

z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela ustalenia Sądu Okręgowego, iż spornego okresu nie można zakwalifikować jako jednego z okresów wymienionych w art. 6 oraz art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, co skutkowałoby wpłynięciem na wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, aby wnioskodawca pozostawał w stosunku pracy w przedmiotowej spółce. Poza wskazanymi już przez Sąd I instancji okolicznościami takimi jak braki w deklaracjach zgłaszanych do organu rentowego, podkreślić należy, iż ubezpieczony był jedynym wspólnikiem przedmiotowej spółki. Sąd Odwoławczy nie ma zatem żadnych wątpliwości co do tego, iż w sytuacji takiej nie można uznać za ważną zawartą przez niego umowy o pracę. Umowa o pracę zawarta w imieniu jednoosobowej spółki z o.o. z jej prezesem przez pełnomocnika, któremu udzielił on pełnomocnictwa do zawarcia tej czynności jako nadzwyczajne zebranie wspólników, w skład którego wchodził jako jedyny wspólnik, jest bowiem nieważna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 37/96, Lex nr 29860). Zważyć należy, iż umowy tego pozbawione są zasadniczych elementów konstrukcyjnych istotnych dla tego rodzaju stosunków prawnych. W szczególności zaś brak jest w nich cechy szeroko rozumianego podporządkowania pracownika w procesie świadczenia pracy. Gdyby bowiem uznać, że jest inaczej, należałoby dopuścić możliwość istnienia podporządkowania pracownika "samemu sobie", co pojęciowo jest wykluczone.

Zważyć nadto należy, iż wyrokiem z dnia 12 listopada 1996 r. w sprawie o sygn. III AUr 630/96 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił rewizję od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Toruniu w sprawie o sygn. VU 3306/95, oddalającego odwołanie wnioskodawcy G. K. od decyzji zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającej, że G. K. jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) nie spełnia warunków do podlegania ubezpieczeniu społecznemu i zostaje wyłączony z tego ubezpieczenia od dnia 1 lipca 1995 r.

Powyższe ustalenia są na tyle istotne w niniejszej sprawie, iż zgodnie ze wskazaną w art. 365 § 1 k.p.c. zasadą prawomocności materialnej, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego oznacza, iż w kolejnym postępowaniu, w którym pojawiła się konkretna kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu, innymi słowy – przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie

późniejszym kwestia ta nie może być już w ogóle badana (por. wyrok SN z dnia 12 maja 2011r., I PK 193/10, LEX nr 852766; wyrok SN z dnia 12 lipca 2002r., V CKN 1110/00, LEX nr 74492). O prejudycjalnej naturze prawomocnego wyroku dla innego postępowania można przy tym mówić nie tylko w przypadku, gdy w postępowaniu występują te same strony albo osoby objęte rozszerzoną prawomocnością orzeczenia, ale również wtedy, gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy (J. Rodziewicz, Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym, Gdańsk 2000, s. 95).

Przenosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, wskazać należy, iż sąd rozpoznający niniejszą sprawę związany jest prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 listopada 1996 r. Skoro więc wyrokiem tym ustalono już, że w okresie od 1 lipca 1995 r. ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik, to Sąd jest tym ustaleniem związany w niniejszej sprawie i nie może dokonać ustaleń odmiennych co do okresu od 1 lipca 1995 r. do 30 czerwca 1996 r.

Aby natomiast zaliczyć wnioskodawcy sporny okres jako osobie prowadzącej działalność gospodarczą, zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, konieczne byłoby opłacenie przez wnioskodawcę składek. Brak jest natomiast jakichkolwiek dowodów na to, że składki te zostały przez ubezpieczonego uiszczane, bowiem wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów okoliczność te potwierdzających. Wbrew twierdzeniom apelującego, także z zeznań świadków nie wynika wcale jednoznacznie, że były za niego odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne. Wprawdzie świadek J. K. (1) rzeczywiście wskazał, że w spółce (...) były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, jednak świadek A. M. (1) powiedział jedynie, iż „sądzi, że składki do ZUS były odprowadzane, choć nie może tego stwierdzić z całą pewnością”. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zeznania tylko jednego świadka, przy braku jakichkolwiek innych dowodów, nie są wystarczające do tego, aby uznać, że za wnioskodawcę były odprowadzane składki.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając – to jest – czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie – czy jest ona niepełna (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753; wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Sąd Apelacyjny podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, wskazując jednocześnie, iż skarżącemu nie udało się wykazać, aby Sąd I instancji istotnie naruszył jakiegokolwiek kryteria oceny dowodów.

Reasumując stwierdzić należało, iż Sąd I instancji trafnie oddalił odwołanie wnioskodawcy, uznając, iż w spornym okresie G. K. nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu, a tym samym, iż okres ten nie może być brany pod uwagę przy ustaniu kapitału początkowego ubezpieczonego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.